

opgaven fremtidig får en langt bedre prioritering i kommunernes arbejdsprogrammer.“

Ved *I. behandlingen* udtalte *Kaj Andresen* (S), at hans parti gerne ville medvirke til at fremme saneringsvirksomheden og forenkle saneringsproceduren, men forbeholdt sig, at man under det kommende udvalgsarbejde nærmere undersøgte, om de foreslåede ændringer var tilstrækkelige. Han opholdt sig i særlig grad ved spørgsmålet om *tilvejebringelse af erstatningsboliger* og fandt ikke de 1.000 lejligheder, som den sociale byggekvote var foreslået forhøjet med, tilstrækkelig. Han henlede opmærksomheden på, at man fra socialdemokratisk side havde stillet forslag om at forøge den årlige kvota for det sociale byggeri fra de nuværende 12.000 lejligheder til 18.000 lejligheder pr. år. Herudover måtte også plejehjemsbyggeriet forøges, og finansieringen af sådant byggeri måtte sikres i højere grad. Endelig måtte de saneringsramte familier sikres et rimeligt boligtilskud.

På det konservative folkepartis vegne kunne *Knud Østergaard* ganske tilslutte sig lovforslagets formål, ligesom han udtrykte tilfredshed med den i forslaget indeholdte saneringsprocedure. Han foreslog til den praktiske løsning af genhusningsspørgsmålet, at der navnlig blandt ældre grupper i saneringsområderne iværksattes et *oplysningsarbejde*, der kunne rydde eventuel modvilje mod at blive rykket ud af gammelkendte miljøer væk. Det var for ham afgørende, at man fik en lovgivning, som fungerede smidigt og naturligt.

Også *Ib Thyregod* (V) så med tilfredshed på lovforslaget. Han betragtede det som en af den nye regerings vigtigste opgaver at gennemføre en saneringsreform, hvorigennem man kunne påbegynde løsningen af det, som han betragtede som landets største sociale problem — bekæmpelsen af slummen, som havde følgevirkninger på en lang række områder. Han var usikker overfor, om lovforslaget ville lægge tilstrækkelig pression på de kommuner, som indtil nu havde været passive. Han *havde foretrukket en lovmæssig saneringspligt*, så man kunne være sikker på, at saneringer virkelig blev gennemført. Det var dog muligt, at dannelsen af saneringsselskaber ville skabe den aktivitet, man hidtil havde savnet.

Else-Merete Ross (RV) fandt det værdifuldt, at man i lovforslaget stærkere end tidligere havde understreget de *sociale og sundhedsmæssige motiver* for sanering. Hun håbede, at man gennem sanering også ville bestrebe sig på at skabe et for *psykisk sundhed og velvære* velegnet miljø og klima, så der ikke opstod trivselsproblemer — en opgave man ikke hidtil havde løst alt for godt i de nye boligkvarterer.

Arne Larsen (SF) understregede, at det var meget beskedne resultater, man havde opnået efter den gældende saneringslov, og at en af årsagerne måske var, at der havde været stillet for sparsomme midler til rådighed for gennemførelse af saneringer. Han